

Moltes són les veus que clamen al cel dient allò que el cinema, aquell setè art que portaren a les altures a l'època daurada de Hollywood, és mort des de fa molt de temps, i que ja no val la pena perdre les forces en anar a cercar alguna cosa que valgui la pena a la sala fosca, però per sort, sempre hi ha gent disposada a deixar en ridícul totes aquestes teories i demostrar, amb fets, que encara es fa bon cine i que probablement es farà sempre. I aquest ha estat el cas d'un d'aquests plaers visuals que certament no es veuen tots els dies, però que quan apareixen, deixen ben clar que al cinema encara es pot passar molt de gust (i que duri): em refereixo, es clar, a *Enemigos Públicos* (*Public Enemies*, Michael Mann, 2009), aquesta petita gran meravella que conta la vida de l'atracador de bancs americà John Dillinger (interpretat magistralment per Johnny Depp) i que a més d'una narració extraordinària i de detalls tan ben acurats com l'ambientació, té una força més que destacada gràcies a l'ús de la música, de la qual s'encarrega el sempre elegant Elliot Goldenthal. I potser l'adjectiu "elegant" estrany a qui no el conegui, però realment és el que millor defineix la personalitat d'aquest músic fidel als seus propis principis que sempre se'n surt dels encàrrecs amb una nota més que alta i és que, de totes maneres, mai podem oblidar que estem parlant d'un home que va ser alumne de dos mestres com Aaron Copland i John Corigliano.

El nom de Goldenthal component una banda sonora comença a sonar amb força al primer dels seus treballs importants (encara que és cert que abans ja havia fet petites incursions a la pantalla), una pel·lícula tan poc ortodoxa com *Drugstore Cowboy* (Gus Van Sant, 1989) i que va causar més d'una revolta al seu dia pel tractament dur i afilat que fa del món de les drogues. I tan ràpid puja la seva popularitat que gairebé immediatament després el trobem posant els compassos ni més ni menys que a *Alien 3* (David Fincher, 1992), en què deixa bocadats tots els espectadors amb l'ús dels sons i els crits estranys sense perdre ni una mica d'aquesta elegància seva, i a partir d'això, sembla que sempre ha estat l'amo de si mateix i ha fet exactament el que ha volgut, testant la ciència-ficció a *Demolition Man* (Marco Brambilla, 1993) o el terror a *Entrevista Con el Vampiro* (*Interview With the Vampire: The Vampire Chronicles*, Neil Jordan, 1994, amb uns resultats musicalment espectaculars i que li varen suposar la seva primera proposició a l'Oscar), permetent-se el luxe de tornar a inventar musicalment un personatge a qui Danny Elfman ja havia posat una sintonia com és *Batman Forever* (Joel Schumacher, 1995, de la qual una de les poques coses salvables és la seva música, encara que de *Batman & Robin* (Joel Schumacher, 1997 és millor no parlar-ne, i també té música d'ell), aportant tones de bon



fer que complementen espectacularment l'obra del seu amic amb qui ara mateix ha tornat a fer feina a aquell prodigi del cinema policíac anomenat *Heat* (Michael Mann, 1995), passejant-se per films històrics (*Michael Collins* (Neil Jordan, 1996 segona proposició a l'Oscar), futuristes *Esfera* (*Sphere*, Barry Levinson, 1998) o fins i tot shakespearianes (*Titus*, Julie Taymor, 1999), posar notes de sons a una de les pintores més inclassificables de tots els temps com era *Frida* (Julie Taymor, 2002, delicioses melodies que li varen donar, finalment, un Oscar a la Millor Partitura Original, a més d'altra proposició a Millor Cançó, i també un Globus d'Or), i fins i tot re-inventar a The Beatles a la bogeria anomenada *Across the Universe* (Julie Taymor, 2007).

I tot això, sempre, amb elegància, sense perdre el to en cap moment, fent com a màxim una banda sonora a l'any però donant el millor d'ell mateix a cadascuna, fins i tot a les aparentment més intrascendents, com ha tornat a fet ara, i com esperem que continui fent durant molt més temps, amb aquesta mateixa i personal elegància. ■

*Enemigos públicos*